

Lídia Pujol, potentíssima presència

Sílvia Planas | jun 28, 2014

No podia haver-hi millor escenari que els jardins del castell de Púbol, tan medieval i tan immens, voltat dels camps de l'Empordà i amb l'olor de l'espígol que encén la nit, per acollir la veu poderosa i tendra de la **Lídia Pujol**. Acompanyada dels primers acords de la guitarra vermella d'en Pau, arriba com un crit, demanant, exigint, provocant reivindicació i lluita contra la injustícia. A les mans, dos ganivets que esmola mentre saluda somrient al públic. Els ulls brillants amb la passió de les persones que creuen el que prediquen. L'optimisme rere la crítica. La força rere la protesta. La llum per damunt de la foscor.

Foto: Jaume Aragay

La llum, que la Lídia convoca amb la darrera cançó, "Polorum Regina", portada directament del Llibre Vermell de Montserrat, un himne a la Stella Matutina, la regina lluminosa, la mater immortal i eterna. Amb aquesta peça medieval, preciosa, Lídia Pujol reafirma el seu missatge: l'Amor tot ho pot, fins i tot canviar el món. L'amor és l'horitzó comú, i el món està canviant, sí, precisament amb l'amor. Caldrà que ens mirem, que ens busquem en l'altre, en els ulls de l'altre, en cada mot i amb cada acord. Passeja entre les fileres de gent asseguda i embadalida, davant la presència d'aquesta dona menuda i potentíssima que parla de les forces que ens uneixen: les de l'amor, les de la revolta, les del clam, les de l'esperança.

Abans d'arribar a la bellíssima interpretació del cant medieval, la guitarra d'en Pau acompanya la veu poderosa en un desgranat per cançons sorgides del repertori més propi de Lídia Pujol, com "La mort d'Amèlia" i "Sota el pont d'Alió". I amb cadascuna d'elles, una reflexió, un portar el passat al present, una nova lectura i un record de que, al cap i a la fi, no som gens lluny de la barbàrie dels sentiments, ni de la por de la violència, com tampoc no som lluny de la llum i del poder de l'amor i de la compassió.

S'encén la nit quan interpreta en català els versos provocadors de Brassens i la seva "Mala reputació", i arriba l'hora de retre homenatge a la solitud ben portada, a la llibertat d'escollir la vida i el destí, amb la bonica versió d'"Un uomo in frac de Modugno". Un dels moments apoteòsics de la nit és el reclam d'una peça de la gran Maite Martín, amb la interpretació magnífica de "Navega sola", evocant el baluard de dignitat que suposa estimar des del respecte, des del despreniment i des de la llibertat plena.

Sublim, delicada i perfecte, Lídia Pujol desgrana a cada nota, a cada vers, la seva entrega plena al públic, a la vida, a la terra, al món. Demana que s'encengui la llum per poder veure la gent que l'escolta, mentre interpreta una versió preciosa de "He mirat aquesta terra", i s'arrela perfectament a l'esperit del festival I-Taca, a la voluntat reivindicativa i feréstega d'un estiu que comença, i que promet.

Al cap d'una hora llarga de regalar-nos la seva potentíssima presència, la Lídia ens convida a un final d'escena que serà inoblidable: baixem a cantar, respectuosament i des de l'amor, davant la tomba de la Gal·la, i ens acomiadem després, ella amb els peus a l'aigua i els braços estesos al públic; nosaltres, fent-li rotllana en una nit que ha estat màgica. Ens enduem, amb els darrers acords del "País petit", un record encès de la nit, dels sons, de les olors i dels sentits.